

SF

Ian Wallace
LIUCIFERIO
KOMETA

Knygute.lt

Ian Wallace

LIUCIFERIO KOMETA

Mokslinis-fantastinis
romanas

2464-aisiais metais be jokių
akivaizdžių priežasčių staiga
liovėsi egzistavęs Saturno
palydovas Nereidė.

O tuo metu tolimajame kosmose
žmonės aptinka ledinę kometą,
kurioje išalusios būtybės itin
primena žemiškuosius
Prometėją bei Liuciferį...

Iš anglų kalbos vertė ANITA KAPOČIŪTĖ
Ian Wallace - THE LUCIFER COMET
DAW Books, NEW YORK, NY. 1980
Copyright © by Ian Wallace, 1980

Cover art Copyright © by Bruce Pennington, 1975

Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2019

ĮŽANGA

“Liuciferio kometos” veiksmas užsimezga Žemės planetoje - bet tai anaip tol nėra ta pati mūsų Žemė. Vis dėlto šios dvi planetos išties labai panašios ir jas nesunku supainioti, tačiau esama ir tam tikrų skirtumų.

Atidžiai sekdamas pasakojamą istoriją, ne vienas skaitytojas kuo toliau, tuo dažniau gaus progų prisiminti populiarius Žemės mitus, tačiau šioje Žemėje jų versijos gero- kai skiriasi nuo įprastų.

Man regis, čia labai tiktų pacituoti Piterio S. Preskoto apibendrinimą, skirtą romanui, niekuo nesusijusiam su šiuo, išspausdintą “Newsweek” 1978 lapkričio 20-osios numeryje: “Romanisto darbas - sukurti tokį pasaulį, kuris būtų realus tik konkrečiame romane ir skirtas siekiamam tikslui įgyvendinti.”

Ian Wallace

PIRMASIS PRANAŠINGAS REGĖJIMAS

2464 metais Metuenas labai aiškiai, su visomis detalėmis numatė pirmąjį antpuolį, kuris turėjo užgriūti Žemę 2465-aisiais. Be jokio perspėjimo, be jokių akivaizdžių priežasčių ar preteksto, be jokio pastebimo užpuolimo staiga paliovė egzistavęs Saturno palydovas Nereidė. O drauge išnyko ir Žemės štabas, įsteigtas būtent Nereidėje.

Palydovas virto garų debesėliu per vieną akimirksnį - tai įvyko 2465-ųjų sausio dešimtąją 06 valandą 00 minučių (sutartinis tarpplanetinis laikas); įvykį tą pačią dieną, 10 valandą 59 minutės užfiksavo Manheteno monitoriai. Kaipmat į Nereidę buvo pasiųstas karštligiškas užklauskimas, prašant patvirtinti informaciją, tuo tarpu tiek Žemėje, tiek kosmose instaliuoti monitoriai be paliovos skeneriais naršė Nereidės apylinkes. Tačiau, net jeigu Nereidė ir tebeegzistavo, atsakymas iš jos galėjo ateiti ne anksčiau kaip 20 valandą 58 minutės. Vis dėlto tarp Nereidės ir Manheteno kursavo reguliarusis transportas, laivai atvykdavo ir išvykdavo kas valandą - o 12 valandą

59 minutės taip ir nebuvo sulaukta laivo, turėjusio atvykti pagal grafiką. Švelniai tariant, ši aplinkybė nieko gera nežadėjo.

Veikdamas akivaizdžios grėsmės sąlygomis, Žemės Tarybos pirmininkas nedelsdamas susaukė ypatingąjį susirinkimą radijo ryšiu, susirinkimas prasidėjo 14 valandą 45 minutės, jame dalyvavo visa Taryba bei visi Žemės valstybių prezidentai. Nors susirinkusieji be paliovos laužė galvas ir siūlė įvairiausias versijas, tačiau taip ir nebuvo išsiaiškinta, kas gi tas hipotetinis užpuolikas. Visi sutarė tik vienu klausimu: jokia organizacija tiek pačioje Žemėje, tiek ir visoje Saulės sistemoje nebūtų šitaip pasielgusi, o ir nebūtų pajėgusi - nebent kam nors iš pačios Nereidės viršūnėlių ūmai būtų užėjęs savižudiškos paranojos priepuolis. Paskui susirinkusieji ėmėsi svarstyti klausimą, kaipgi derėtų elgtis Žemei, jei Nereidės sunaikinimo hipotezė pasitvirtintų. Pasaulio vadovai vienbalsiai priėmė sprendimą bent jau savaitę slėpti bet kokią informaciją apie šį įvykį - kol pagalbiniai Žemės ešelonai vienaip ar kitaip sugebės užtikrinti laikiną vyriausybės stabilumą. O jei naujienų agentūros ką nors suostų apie ištikusią nelaimę, tokiu atveju Tarybos pirmininkas pasinaudotų įgaliojimais patvirtinti

Šią žinią ir informuoti žiniasklaidą apie priemonės, kurių imtasi. O tuo tarpu visos tiek karinės, tiek ir civilinės žvalgybos tarnybų pajėgos buvo skubiai mestos vykdyti ypatingai slaptą prioritetinę užduotį - išsiaiškinti galimą antpuolio priežastį bei užpuoliko kilmę. Visiems be išimties kariuomenės padaliniams įsakyta laukti kovinėje parengtyje.

Buvo paskelbta pertrauka, posėdis turėjo būti tęsiamas tą patį vakarą, 22 valandą 00 minučių.

22 valandą 00 minučių pirmininkas niūriai pranešė Tarybos nariams, kad iš Nereidės taip ir negauta jokios žinios, be to, nė vienas erdvėlaivis taip ir nesugebėjo pačios Nereidės aptikti...

Metuenas pabudo iš to šiurpaus pranašingo sapno, jo sąmonėje kažkodėl vibravo skaičius 546. Tuo metu, 2464-ųjų vasaros pradžioje, Metuenas buvo astrolaivyno vadas.

Pirma dalis

DAUGELIO TŪKSTANTMEČIŲ ERDVĖ

1

Narfarą smarkiai slėgė neišvengiamo likimo grėsmė. Iš neaprėpiamų tolių jį telepatiškai pasiekė žinia, kad jo brolis Kvarfaras yra orbitoje, kad jis jau ištisus metus šnipinėdamas skrieja aplink Narfaro planetą Dorą, kur jo tikrai niekas nekviatė, o retsykiais netgi nusileidžia į jos paviršių. Kvarfaras atkako čia, sekdamas Narfaro paliktu švytinčiu dangaus skliauto taku. Kvarfaras čia - o tai reiškia, kad jis, išmintingasis Narfaro brolis, vėl nugalės, perims valdžią ir suniokos visa, ką Narfaras taip ilgai ir kruopščiai stengėsi nuveikti. Gi Narfaras, dar anoje, ankstesnėje, planetoje taip daug iš brolio pasimokęs, dabar nė neabejojo, kad šįsyk viskas einasi iš tiesų puikiai.

Narfaras gūžėsi ledynuose, apsigaubęs plačiais savo sparnais - jis buvo bejėgis ir niekaip negalėjo išvengti likimo, negailestingai pakibusio tiek virš jo paties, tiek virš viso to, ką

buvo sukūręs. Galbūt jam reiktų išsyk skristi pasitikti Kvarfaro ir viską užbaigti kosminėje erdvėje? Narfaras vis dar niekaip neįstengė apsispręsti.

(Tolimoje Žemėje tuo metu buvo maždaug 48000-ieji metai prieš Kristų.)

Tame, ankstesniajame, pasaulyje Narfaras irgi ilgą laiką manė, kad jam einasi kuo puikiausiai. Jis aptiko planetą, knibždėte knibždančią gyvybės, čia buvo aibės įvairiausių žvėrių, kurių viena rūšis - beveik neapžėlusiais kūnais dvikojai - labai priminė jį patį, tik buvo gelsvai rusvos odos ir besparniai. Šie nuplikę padarai nėmaž nesudomino Narfaro, visą savo dėmesį jis skyrė gyvūnams - tiek pirmuonims, tiek vabzdžiams, tiek žuvims, tiek ir žinduoliams. Visomis savybėmis šie padarai puikiai derėjo prie vietinio gyvenimo būdo, visi užėmė jame tam tikrą vietą, gi dvikojai tuo tarpu atrodė esą visiškai beverčiai. Pasijutęs vieninteliu to pasaulio viešpačiu, Narfaras ėmėsi kaip įmanydamas skatinti gyvūnus, kurių kai kurie buvo tokie smulkūs, kad plikaodžiai dvikojai žmonės nė nevaliojo jų įžiūrėti. Didžiausiam Narfaro džiaugsmui visi tie gyviai medžiojo vieni kitus, taip pat ir žmogų, žmogus gi savo

ruožtu retkarčiais bandė grumtis su jais primityviais ginklais (akmenimis, vėzdais), o kitąsyk baimingai gūžėsi prie atsitiktinai žaibo įskeltos ugnies - lygiai taip pat, kaip kad dabar pats Narfaras gūžėsi ledynuose. Jis puoselėjo žvėris, ugdė geriausias jų savybes - ir jo veikla baigėsi tuo, kad žmogus atsidūrė ties pačia išnaikinimo riba, žmonės mirdavo ištisomis gentimis tiek nuo didžiųjų, tiek ir nuo plika akimi neįžiūrimų grobuonių antpuolių.

Ir tik tada Narfarui šmėstelėjo pavėluota mintis. Žmogus juk tebuvo tik dar vienas, kiek kitokios rūšies žvėris, netgi gana įdomus - o Narfaras visiškai nepageidavo, kad jo valdomame pasaulyje išnyktų nors viena gyvūnų rūšis. Staigaus impulso paakintas, jis pasišaukė pagalbą Kvarfarą.

Ir Kvarfaras atsiliepė - jis nedelsdamas įžengė į tąją kitą planetą. Ak, *kaip* jis įžengė!

Narfaras net nespėjo susigaudyti, kas vyksta - o Kvarfaras jau buvo spėjęs priglauti žmogų ir paskelbti jį savo globotiniu. Pirmasis stublbinantis netikėtumas Narfarą ištiko tada, kai Kvarfaras sujungė vyrus ir moteris, užuot išskyręs vien tiktai vyrus, ir visus juos pavadino žmonėmis. Gi paskui Narfarą ištiko tikras šokas: Kvarfaras tai vieną, tai kitą išlikusią žmo-

nių grupelę ėmė mokyti, kaip elgtis su ugnimi, netgi kaip patiems ją užsidegti. Moterys pradėjo *virti* mėsą savo vyrams - tikras maištas! Niekas nebevalgys žalios mėsos? - gi tuo tarpu Kvarfaro globojami vyrai ėmė kurti įvairius įnagius ir vystyti daugelį sugebėjimų, jiems ėjosi taip puikiai, kad netrukus jie jau priligo daugeliui Narfaro numylėtinių stambiujų žvėrių ar netgi pranoko juos. Vis dėlto Kvarfaras per aplaidumą užmiršo išmokyti žmones, kaip grumtis su nematomaisiais grobuonimis.

Tačiau didžiausias smūgis Narfarą ištiko tada, kai jis suvokė, kad Kvarfaras ypatingai rūpinasi vis atsirandančiais *juokingais vaikiūkščiais* - visas pragaištingas tokio elgesio pasekmes Narfaras suvokė tik tada, kai tieji vaikiūkščiai užaugo ir suformavo naują grėsmingą žmonių rasę, kuri vis sparčiau gausėjo, negailėstingai kėsindamasi į Narfaro numylėtiniams priklausančią erdvę!

Tik dabar Narfaras suvokė, kad būtina kažkaip atsikratyti broleliu Kvarfaru, kuris neturėjo sparnų ir anaip tol nepriligo Narfarui grožiu. Tačiau niekieno nepadedamas Narfaras niekaip negalėjo brolio įveikti. Tad jis sukūrė klastingą planą, kuriuo labai didžiavosi, mat paprastai toks įžvalgumas anaip tol nebuvo

jam būdingas. Pastebėjęs, kad žmonės linkę absoliučiai viską apdovanoti kažkuo, ką jie vadino *siela*, ir kad tosios sielos jiems lyg ir palankios (pavyzdžiui, žvėrių sielos padėdavo apsiginti, ginklų sielos medžiotojams suteikdavo daugiau meistriškumo ir panašiai), Narfaras atsirinko grupę žmonių ir palengva ėmė diegti jiems mintį, kad tos sielos iš tiesų esančios kolektyvinės - ir jos esančios ne kas kita, kaip antžmogiai, tai yra, dievai ir deivės, gyvenantys aukštybėse; pats galingiausiasis tųjų sielų-dievyų esąs žaibo ir griausmo dievas. Ilgainiui žmonės ėmė garbinti tuos naujuosius dievus, o ypač - vyriausiąjį iš jų. Tuo tarpu Kvarfaras, suvokęs nebesąs reikalingas, atitraukė į nuošalias savo aukštybes ir nugrimzdo į gilius apmąstymus, leisdamas mentaliniams grifams kapoti mentalines savo kepenis.

Taigi, Kvarfaro nebebuvo, ir Narfaras galėjo lengviau atsipūsti. Tačiau neilgai trukus jam paaiškėjo pragaištingos jo paties įdiegtų naujovių pasekmės. Žmonės ėmė mąstyti ir kuždėtis tarpusavyje: jeigu gerieji dievai ir deivės lengvai gali pakilti į dangų be jokių sparnų - kas gi tuomet yra tasai sparnuotasis Narfaras, kurio kuždesiai drumsčia jiems sapnus? Galų gale buvo nuspręsta, kad jis, Narfaras, esąs

Žmonių Priešas, be paliovos kovojęs su dangaus dievais. Ir Narfaras vėl liko bejėgis - šįsyk žmonės tiesiog atstūmė jį.

Narfaras atsidūrė visiškoje aklavietėje. Ir ūmai jam šovė į galvą mintis, kad išmintingasis brolis Kvarfaras savąja išmintimi galėtų jam padėti - jeigu tik pavyktų Kvarfarą permaldauti. Tad vieną vakarą Narfaras nuskriejo į aukštybes, ten, kur kamavosi Kvarfaras. Ir paklausė jis savo brolio:

- Kaip aš galėčiau atgauti valdžią šiame pasaulyje?

Tačiau apimtas visai suprantamo įtūžio Kvarfaras tik sušniokštė:

- Tu jau valdei šį pasaulį ir tvarkeisi jame anksčiau nei aš, dabar gi tu keli jam grėsmę. Tad aš ruošiuosi tave iš čia iškraustyti. Jei gali išsirinkti kokį nors tau tinkamą tolimą pasaulį - aš perkelsiu tave ten; jeigu bandysi atsisakyti - aš tave užmušiu. Taigi, pasirink, ir tučtuojau, brolau!

Mirtinai bijodamas savo brolio, Narfaras nedelsdamas pasirinko. Apžvelgęs nakties dangų, jis parodė Kvarfarui savo mėgstamiausią žvaigždyną - Narfarui dingojosi, kad savo kontūru žvaigždynas primena jį patį. Jis išsirinko

žvaigždę, švytinčią būtybės, kurią priminė žvaigždynas, galvoje. Skvarbiu žvilgsniu ištyrinėjęs žvaigždę, Kvarfaras pajuto, kad aplink ją skrieja gyvenama planeta, ir vienu ypu permetė ten Narfarą.

Tiesiog žaibo tvyksniu atsidūręs toje planetoje - tai yra, šioje planetoje, Doroje - Narfaras aptiko ją apgyventą savo mėgiamų žvėrių, buvo čia ir saujelė nusmurgusių žmogystų. Čionai Narfaras ir pradėjo kurti savąjį pasaulį, neabejodamas, kad sugebėjo kai ko pasimokyti iš savo brolio Kvarfaro, visgi nepersiimdamas keisčiausiomis šio idėjomis.

(Tuo metu, kai Narfaras atvyko į Dorą, tolimojoje Žemėje slinko penkiasdešimt septintasis amžius prieš Kristų.)

Pirmiausia Narfaras pavadino naują ją planetą Dora, kas reiškė Gundančią Nimfą. Ir tuomet jis griebėsi darbo, kaip pats manė, puikiai suderindamas savo paties interesus su visu tuo, ko buvo išmokęs iš brolio....